

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Eidem. 335.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

τῶ αὐτῶ. τλε.

Eidem. 335.

Εἰ πνευματικοῖς πνευματικὰ διλο-
 γῶσι ῥήματα καὶ ὀνόματα συγκρίνειν ὁ
 θεαστέος ἐνομοθέτης Παῦλος, παρ-
 οῦσιν καὶ ἡμᾶς τῶ κανόνι τῶ τῶ αὐτο-
 μέρους, πᾶς θέας βασιανίζειν γραφᾶς.
 ἀφ᾽ ὧν ποιηροῦν τὸ μη δυνάσθαι
 πᾶς εἶρηται σκοπιτεον, καὶ ὅπως ὅτι
 ἢ λύσιν τῶ ζητημῶν βασιανίζειν. ἀλλὰ
 πῶν ἀφ᾽ ὧν τῶ νομοθέτη Μωσέως.
 διχασίον γὰρ ἀπὸ μὲν τῶ παλαιῆς Δια-
 θήκης θεμελιώσασιν τὸ νόημα. ἀπὸ δὲ τῶ
 κρημνῶν φανώσασιν. τί φησὶ τῶ λαῶς ὅτι
 δυνάσθαι τὸ πάχος ποιῆν ἐν ἐδεμῶν τῶ
 πόλεων σου, ἀλλ' εἰς τὸν τίποι ὄν ἄν
 ἐκλέξῃται κύριος ὁ θεός σου. τὸ δὲ διου-
 σῆ, ἀπὸ τῶ μη ἐξόντος, μηδὲ ἐγγυ-
 ροῦτος, μηδὲ συγκεχωρημῶν, μηδὲ
 ἐνδεχόμενῶν πειθεῖσθαι. ὅτι γὰρ ἡδυνάσθαι
 το ποιῆσαι τὸ πάχος ἐν ἄλλαις πό-
 λεσι δὴλόν ὅτι. καὶ γὰρ ἐν νῦν ποιῶσι
 μὲν, ὡς νομομαῖτες δὲ. πᾶσι οὖν ὅτι
 ὁ δυνάσθαι ὅτι ἐξέσθαι σοι, ὁ παρ᾽ ὧν
 ζῆς, ὁ ποιῶσθαι. ὅτι δὲ ταῦτα τῶ ἐν-
 νοία εἶρηται, ἀκούσων καὶ τῶ ἀπο-
 φῶν τῶ νομοθέτη ἀκολουθοῦσαν καὶ
 φερόσθαι. ἡμεῖς δὲ δυνάμει ἀνὴρ
 σαμῶν καὶ εἰδόμεν μη λαλεῖν. πᾶσι οὖν
 ὅτι ἡδυνάσθαι σιγήσασιν, πᾶσι μὲν οὖν.
 πᾶσι οὖν εἶπῶν ἐβλάθησασιν, ὅτι ἐνδε-
 χεται, ὅτι ἀρεπῶν σιγῆ ὡς ἐκδιδύσασιν
 τὰ ἀνακρυχθῆσασιν λαμπαρῶν ἐν σα-
 φῶς ἀφείλοισιν. καὶ Ἰσραῖοι δὲ ἐφα-
 σασιν. σιμῆ δὲ δὴ ποῦσαι καὶ ἡ τῶ ἐχθρῶν
 μαρτυρία. ὅτι γὰρ γνώσθαι σημεῖον γέ-
 γρη, φανερόν καὶ ὁ δυνάμει ἀρεπῶν
 ὅτι. ἀλλὰ τῶ μη δυνάσθαι, τὸ μη
 ἐγγυροῦν μινύσθαι. καὶ ὁ ἀπὸ τῶ δὲ
 φησὶ ἀπὸ τῶ θεῶ καὶ πατρός, ἐν οἷς
 ἀδύνατον φεῦσασθαι θεόν, ὅτι ἀδύ-
 νατον τῶ κρημνῶν τῶ παγκρατῶν
 δυνάμει, ἀλλὰ μεγάλῳ ῥώμει. ὅτι
 ἀνεπίδεντος ὅτι τῶ φεῦσθαι ὅτι ἀλη-
 θείας πατῆρ. καὶ ἀλλαχόσε δὲ ταῦτα
 ὁ χροῶν τῶ ἐνοία εἶρη. ἐάν ἀρνησῶ-
 μεθα αὐτῶν, ἐκείνος πᾶσι μὲν ἀρνή-

Si spiritualibus spiritualia (verba scilicet
 & nomina) comparati precepit diuus Pau-
 lus, conuenit sanè vt nos quoque huic re-
 gulæ obtemperâtes diuinas scripturas per-
 pendamus. Primùm igitur, quo sensu non
 posse, dictum sit, cõsiderandum est: atque
 ita demum ad quæstionis solutionem pro-
 ficiscendum. Prius itaque Legislatorem
 Mosem audi. A Equum est enim à veteri
 quidem Testamento sententiam fundare:
 ac postea eandem à Nouo tanquam coto-
 na quadam ornare. Quidnam ergo ille ad
 plebem ait? Non poteris Pascha facere in
 vlla ex vrbibus tuis: præterquam in eo lo-
 co, quem elegerit Dominus Deus tuus.
 Hoc, non poteris, pro eodem positum est ac
 si dixisset, Non licet, non concessum ac
 permillum est. Nam quòd in aliis etiam
 ciuitatibus Pascha celebrare possent, per-
 spicue constat. Quid igitur est, Non pote-
 ris? Non tibi licet, non offeres, non facies.
 Quòd autem hoc sensu dictum sit, audi
 etiam Apostolos Legislatorem sequentes
 ac dicentes, Nos non possumus, quæ au-
 diuimus & vidimus, nõ loqui. Quid ergo?
 Non poterant silere? Maximè verò. Quid-
 nam igitur dicere voluerunt? Non decet,
 nec fas est eâ silentio tradere quæ clarè at-
 que apertè prædicari debent. Quin Iudæi
 quoque dixerunt (græue autem scilicet est
 atque authoritatis plenum illud testimo-
 niũ quod ab hostibus ducitur) Nam quòd
 notum signũ factum est, constat, nec pos-
 sumus negare. Quoquidem in loco per nõ
 posse, non licere significarunt. Eodemque
 modo Apostolus de Deo & Patre ait: In
 quibus impossibile est mentiri Deũ. Qui-
 bus verbis non imbecillitatis cuiusdam
 omnipotentem illam vim coarguit: verum
 contra summũ ipsius robur indicat, quòd
 ille veritatis pater mēdacij minimè capax
 sit. Atque alio rursum loco eandem sentē-
 tiam muniens, his verbis vsus est: Si ne-
 gauerimus eum, ipse fidelis manet: negare
 enim seipsum nõ potest. Nam hic quoque
 non infirmitatis, sed singularis atque insu-

Y 3. iij

perabilis potentia argumentum est, quod fieri non potest ut diuina natura seipsam inficietur. Quod si ipsius etiam Saluatoris (cuius dictum hæretici malignè ac veteratorie interpretari conantur) testimonium proferre oportet, audi ipsum loquentem, Non possunt filij sponi ieiunare, quandiu cum illis est sponsus, pro eo ac si dixisset, Non licet, non decet, non quadrat, non conuenit. His igitur ad hunc modum expositis, quod tendat Saluator perspicuū est. Illud enim, Non potest Filius à seipso facere quicquam, non ipsius imbecillitate prodit, verum maximum robor: quod videlicet in eū cadere nequeat, ut aliquid, quod Patri aduerferetur, efficiat. Quoniam enim in suspicionem apud eos venerat, tanquam qui Deo aduersarius esset, atque alienam gloriam vsurparet, idcirco hæc verba habuit, tantum non ad hunc modū loquens: Ne me existimetis, quicquam præter Patris sententiam ac voluntatem facere. Hoc enim minimè contingere potest. Fieri nequit, ut ab illius scopo alienum quicquam faciat: fieri non potest, ut Patri repugnem & aduerfer. Quodque illud his verbis significet, cum ex his, quæ à nobis dicta sunt, constat, tum etiam ex eo liquet, quod valde summissum & humile verbum collocauit. Quid enim dixit? Non potest Filius à seipso facere quicquam. Nam si illud dixisset, se à seipso quædam efficere, quædam autem non à seipso, fortasse non absurdum esset existimare, propter imbecillitatem ipsum his verbis vsurum esse. Cum autem ipse se nihil facere posse dixerit, hoc ipsum eos etiam, qui sublimè aliquid ac generosum animo complecti minimè volunt, ad cogitationem Deo consentaneam ac diuina illa essentia dignam profilire cogit. Nihil à seipso facit? Atqui maximum illud facinus, & bonorum omnium caput, quod Patriarchæ ardentibus verbis expectabant, Prophetæ prædicebant, cælitum agmen ad stuporē vsque mirabantur, ipse fecit. Clamat hoc vas illud electionis, ille diuinorum mysteriorū velut promus condus, ille prædicationis antistes, his verbis

σαοθα γὰρ ἑαυτὸν ἔδυναται. ἢ τὸ το
γὰρ οὐκ ἀδυνατεῖς ὄντι. ἀλλ' ἀποδειξί-
αλλ' ἀποδειξίτε ἰσχύος, ὅτι οὐκ ἐγ-
χαρῆ τὴν θείαν φύσιν ἑαυτῶν ἀρνή-
σαοθα. εἰ δὲ ἢ αὐτῶ τὸ σατήρος, ἢ
τὴν λέξιν κακούργως ἐρμηνεύει. ὅτι
χειρῶσιν οἱ ἀρετικοί. μαρτυρίαν γὰρ
παραγαγῆν. ἀκούσον αὐτῶ φερό-
τος. Οὐ δύναται οἱ υἱοὶ τῶ νυμφό-
τος ἡστέυειν, ἐφ' ὅσον μετ' αὐτῶν ὄντι
ὁ νυμφίος. ἀπὸ τῶ οὐκ ἐγχαρῆ, ἢ ὡφέ-
πει, ἢ πωροσίκει, οὐκ εἰδὲ γέται, ἢ γ-
ἀρμόθει. τίτων τοιγαροῦν ἕως εἰρη-
μῶων, ὁ σκοπὸς ὁ σατήρος δι' ἑλὸς ὄντι.
τὸ γὰρ, ἢ δύναιται ὁ υἱὸς ποιῆν ἀφ'
ἑαυτῶ ἕδεν, οὐκ ἀδυνατεῖ αὐτῶ χε-
τηγορεῖ, ἀλλὰ ἢ μεγάλῳ ῥόμῳ, ὅτι
ἀνεπίδεκτός ὄντι τῶ ἐναντίον τῶ πα-
τερί ποιῆν. ἐπειδὴ γὰρ ὑπαπέειτο
παρ' αὐτῶ ὡς ἀπίθετος, καὶ ἄλλο-
τεία σφετερίζόμενος δόξαν, τοῦτο
ἔφη. μονοθεῖ γὰρ φερόων, μὴ νομίζετε
με ὡσεὶ γνώμῳ τὸ το πατρίσ ποιῆν,
οὐ δύναται τοῦτο γενέσθαι, οὐκ ἐστ'
δέχεται με ὡσεὶ σκοπὸν αὐτοῦ ἀρ-
θῆναι, οὐκ ἐγχαρῆ ἐναντιοῦ αὐτῶ με
τῶ πατερί. καὶ ὅτι τοῦτο μιλῶν, δι-
λον μὲν καὶ ἀπὸ τῶν εἰρημῶων, δι-
λον δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ ἄγαν ταπεινῶς
πιθεικῆναι τὸ ῥῆμα. τί γὰρ ἔφη, οὐ
δύναται ὁ υἱὸς ποιῆν ἀφ' ἑαυτοῦ ἕδεν;
εἰ μὲν γὰρ εἶπεν, ὅτι τὸ μὲν ἀφ' ἑαυ-
τοῦ ποιεῖ, τὰ δὲ οὐκ ἀφ' ἑαυτοῦ,
τάχα ἂν οὐκ ἀπεικὸς τῶ ἐνοήσαι ὅτι
δι' ἀδυνατεῖαι τοῦτο ἔφη. εἰ δὲ οὐδὲν ἔφη
δύνασθαι ποιῆν, αὐτὸ τοῦτ' ἀναγκάζει
καὶ τοὺς μὴ βυλομῶντες ὑψηλὸν τι εἰ-
νοῦσαι καὶ γανῶον, εἰς ἐννοιασ ἀναπῆ,
δῆσαι θεοσπεπῆ καὶ τῶ θείας ἐκείνης
οὐσίας ἀξίαν, λέγοντας οὐδὲν ἀφ' ἑαυ-
τοῦ ποιεῖ, ἢ μὲν τὸ μέγιστον κερτῶμα
μα, καὶ τῶ ἀγαθὸν ἀπάνταν τὸ κε-
φάλαιον, ὁ πατερίαρχαι μὲν ἰσχυροῦ
πρωφῆται δὲ πωροσέλερον. οἱ δ' οὐδέ-
νιοι δῆμοι ἐξεπλήθηοντο, αὐτὸς πε-
ποίηκε, καὶ βοᾷ τὸ σκεῦος τῶ ἐκλογῆς
ὁ τῶν θείων μυστηρίων ταμίαις, ὁ τοῦ
κινύργμα-

κινύματος μεταγωγῆς φερέων, ὅς
 ἐν μορφῇ θεοῦ ὑπάρχων ἔχ' ἀπαγωγῆν
 ἠγάπησεν τὸ εἶναι ἴσα θεῷ, ἀλλ' ἑαυ-
 τὸν ἐκένωσε μορφῇ δούλου λαβῶν.
 ὁ δὲν ἀφ' ἑαυτῆ ποιῆ, καὶ μὴ αὐτῆ
 ἀφ' ἑαυτῆ ποιῆ, καὶ ὁ εἶδος, ὅς θέλει
 ζωοποιῆ. οὐδὲν ἀφ' ἑαυτῆ ποιῆ, καὶ
 μὴ τ' ἐκατόνταρχον μαρτυρήσαντα
 αὐτῷ ἀποκρατικῶς δυνάμιν τε καὶ
 ἐξουσίαν ἀνεκέρυξε, βεβαιῶν τὸ δόγμα,
 ἵνα μὴ μόνον τ' τῷ ἐκατόνταρχῳ γινώ-
 μης, ἀλλὰ καὶ τ' αὐτῷ τῷ σωτῆρος Ἰη-
 σοῦ, νομοθεῖν τὸ λατρεῖν. τῷ δὲ λε-
 πτῷ τὸ μὲν δυνάσασθαι αὐτὸν λαμ-
 πρῶς ὁμολογήσαντι. ἑσθ' δὲ τῷ βί-
 λεῶ τῷ ἰκετικῶν σαφῶς ποιῆσα-
 μένῳ, καὶ φήσαντι, ἐὰν θέλῃς δυνάσασθαι
 με καταλείψαι, καὶ ἐντελεῖ αὐτῷ ἐξου-
 σίαν σαφῶς ἀφιερώσαντι, ἔφη, κυρῶν
 πῶς γινώσκω τῆ σποφασῶς, θέλω, κα-
 ταλείπει. οὐδὲν ἀφ' ἑαυτῆ ποιῆ. καὶ
 μὴ τῷ χριανῶν ἔφη, γενήθησθε σοὶ
 ὡς θεοὶ, καὶ τῷ μὲν ἀνέμῳ ἐπετίμησε
 καὶ τῇ θαλάσῃ. τὸν δὲ τυφλὸν ἀμμά-
 τασε, καὶ τὸν μὲν παράλυτον ἐσφίγγε.
 τὸν δὲ λάζαρον ἠγειρεν, ἀλλ' εἰ πάντα
 τὰ πῶς αὐτῶν τῶν ἰσχυρῶν ἀνακρούον-
 τα εἰς μέσον ἀγαγεῖν, πειραθεῖν μὲν
 οὐδ' εἰ παύσασθαι βεβλήθει μὲν, ἴσως
 διωχθεῖν μὲν, διότι τὰ ἑαυτῶν παρὲντες
 ἀπὸ τῆς κατ' ἑαυτῶν συλλογισάμεθα.
 οὐδὲν ἀφ' ἑαυτῆ ποιῆ, καὶ μὴ ἡμεῖς
 ὧν οὐδὲν ἐπιτέτερον γένοιτ' ἄν, πολ-
 λά οἴκοιεν παρά τοι μὲν, καὶ κακίαν φεύ-
 γοι μὲν, καὶ ἀρετῶν διάκοι μὲν. εἰ δὲ μὴ
 ἀφ' ἑαυτῆ δυνάμει, οὔτε δίκην ἀμαρ-
 τάνωντες δύναι δίκην ἂν εἶναι, οὔτε
 χαίροντες φεράσαν ἀπολαύσαι ὁ-
 ραῖς ὅτι ἡ ταπεινότης τοῦ ῥήματος,
 μετ' ἑσθ' ὁλῆς τεθειμένη, καὶ τοῖς
 ἀγνώμονας πείθει μετ' εὐσεβοῦς ἀγ-
 νοίας καταδέξασθαι τὸ ὕψος τῆς λε-
 λογμῶν. εἰ δὲ καὶ πῶς ἀντιπροσώπων
 βασιλείας, εὐρήσας αὐτῶν οὕτως εἰ-
 ρημῶν, ὡς παρ' ἡμῶν ἡρμιευθῆναι
 οὔτε γὰρ εἶπεν, οὐ δύναται ὁ εἶδος
 ποιῆν ἀφ' ἑαυτοῦ οὐδὲν, ἐὰν μὴ λάβῃ

utens: Qui cum in forma Dei esset, non
 rapinam arbitratus est esse se equalē Deo:
 sed semetipsum exinanivit, formam servi
 accipiens. Nihil à seipso facit? Atqui ipse
 disertis verbis clamat, Et Filius quos vult
 vivificat. Nihil à seipso facit? Atqui Cen-
 turionem, qui imperatoriam vim ac po-
 tentiam ipsi testimonio suo tribuerat, col-
 laudavit, doctrinam videlicet hanc con-
 firmans, ut quod dictum fuerat, nō modò
 Centurionis sententia, verum etiā ipsiusmet
 Salvatoris suffragio niti videretur. Atque
 item ad Leprosum, qui ipsum quidē posse
 clara voce confessus fuerat, ut autem vel-
 let apertè supplicarat, ac dixerat, Si vis,
 potes me mundare, perfectamque ipsi po-
 tentiam haud obscure attribuerat, ac ve-
 lut consecrarat, sententiam eius suā sen-
 tentia confirmans, dixit, Volo, Mundare:
 Nihil à seipso facit? Atqui ad Chananeanū
 his verbis usus est, Fiat tibi sicut vis. At-
 que & ventum & mare increpuit, & cœ-
 cum illuminavit, & paralyticum astrinxit,
 & Lazarum excitavit. Verum si cuncta ea,
 quæ Filij auctoritatem ac potentiam præ-
 dicant, in medium proferre conemur, ne
 si cupiamus quidem, finem, fortasse, face-
 re queamus. Quamobrem his prætermis-
 sis à nostrismet ipsis rebus argumentum
 ducamus. Nihil à se ipso facit? Atqui nos,
 quibus nihil vilius atque abiecius fingi
 potest, multa à nobis facimus, ac vitium
 fugimus, & virtutem consecramur. Quòd
 si nihil à nobis ipsis facimus, nec cum pec-
 camus, supplicio iure afficimur, nec cum
 virtute aliquid gerimus, coronas conse-
 quimur. Vidēsne quemadmodum voca-
 buli humilitas, cum excessu posita, mali-
 gnos etiam & præposteros homines addu-
 cat, ut eorum, quæ dicta sunt, sublimita-
 tem pio sensu excipiant? Quòd si etiam
 distinctionem ipsam expendas: eam ita,
 ut à nobis explanatum est, dictam esse
 comperies. Neque enim dixit, Non po-
 test Filius à seipso facere quicquam, nisi
 potestatem à Patre acceperit, (hoc enim
 reuera impotentia per distinctionem ad-
 iungi oportebat, si hoc dictum imbecilli-

tatem ipsius proditurū erat:) verūm quid? Nisi quod viderit Patrem facientem. Perspicisne quonam pacto honoris ac roboris equalitatem, eandemque substantiam prædicet?

Heroni Remp. gerenti. 336.

Scenicis, vir optime, summum hoc studium est, non vt per ipsorum cauillas multi meliores reddantur (quemadmodum ipse dixisti, teipsum, & eos, qui te audiunt, decipiens) verūm vt multi peccēt. Etenim in spectatorum improbitate felicitatem suam constitutam habent. Ita fit, vt, si illi meliores efficiantur, sua his ars peritura sit. Quamobrem nec vnquam eos, qui delinquant, corrigere in animum induxerint, nec si velint, id possint. Mimica enim eorum ars naturā tantummodo ad nocendum comparata est.

Theodosio Episcopo. 337.

Quemadmodum optimus medicus ad ægrotantis naturæ subsidium arte instructus & armatus, cum variis morborum generibus corpus obsideretur, aduersus eum, qui acrius vrget, in procinctu stans (qui enim cum salutem afferre liceat, id facere negligit, interitus scilicet causa est) eos, qui moram ad dilationem admittunt, in posterius seruat, ne alioqui dum hos vicisse sibi videretur, ab illo, qui etiam victoriam eam, quæ extitisse videbatur, in cladem conuertit, imprudens superetur: eodem modo tu quoque medendarum animarū scientiam prudentia temperans, ad id, quod amplius vrget, oculorum aciem intendente. Nam eo sanato, spes est fore, vt reliqua etiam sanentur.

Orioni. 338.

Corporis quidē voluptates lepidæ sunt, eamque vim habent, vt hominem velut

τὸ δυνάσθαι πρὸς τὸ πατρὸς. τὸ γὰρ τῷ ὄντι, τῷ μὴ δυνάσθαι ἀπὸ ἀφραδελύων ἐχρῆτο. εἴγε ἀσθενεῖαι αὐτῷ κληροῦν ἐμελλε τὸ ρῆγιν, ἀλλὰ ἢ ἐὰν μὴ πβλέπη τὸ πατέρα ποιῆσαι. ὄρεός τις τὴν ἰσοτιμίαν ἢ τὸ ἰσοθενῆς. καὶ τὸ ὁμοῦσιον κηρύττει.

Heroni πολιτευομένῳ. τλζ.

Τοῖς ἐν τῇ σκηνῇ, ὡ βέλτε, αὐτῶν δὴ μέγιστη, ἢ τὸ σφρονίζεν πολλὰς τοὺς σκάμμασιν, ὡς ἔφησ, σαυτὴν, καὶ τὸς ἀκούοντάς σου πρὸς λογισμῶν, ἀλλὰ τὸ πολλὰς ἀμαρτάνειν. ἐν γὰρ τῇ κελίᾳ τῆς θεᾶς τὴν αὐτῆς ἐχρῆσιν, ὡς εἰς ἐκείνοι βελτίους γένοιτο, τῶν τοῖς ἀναπόλοτο ἢ τέχνη, οὔτε οὐδὲ ἐλοῖντο ἐπαγορεύσαι τοὺς πλάσας, καὶ βεβλήσει, ἔχ' οἰοῦν. πέρυκε γὰρ αὐτοῖς ὅτι τὸ βλάπτειν ἢ μίμησις.

Θεοδοσίῳ ἑπισκόπῳ. τλζ.

Ὡς ἀπὸ ἀριστοῦ ἰατροῦ τῆς ἀριστερίας τῆς ἀρρωστούσης φύσεως ἀπλοῖστος, ἔστιν πολὺτεροποι νοσημάτων ἰδῆαι τὸ σῶμα πολιορκῶσι, καὶ τὸ καππεῖρον ἰσάμνος. ὁ γὰρ ἐξὸν σῶσαι ἀειράν, τῆς ἀπολείας διλονότι αἴτιος. τὰ ἀναβολῶν καὶ ὑπέρθεσιν ἑπιδεδόκηνα τῆς δούπερα, ἵνα μὴ ταῦτα δόξας γενικηθῶναι ὑπὸ ἐκείνῳ λήθην νικώμενος τὸ καὶ τὴν δόξασαν γενεῖσθαι νίκην εἰς ἡσαν ἀειτεροποιος, ἔπα καὶ αὐτὸς τῇ σμῆσθαι τῆς θεραπειᾶς τὴν καὶ ἑπισημῶν κερῆσας καὶ τὸ κατεπεῖρον βλάψον. ἐκείνῳ γὰρ ἰατρὸς ἰλπίς καὶ τὰ λοιπὰ σμῆσθαι.

Ὠρίανι. τλη.

Αἱ μὲν τῶ σῶματος ἰδῆσαι σμῆσαι καὶ εἰσὶ, καὶ δεινὰ γρητεύσαι, καὶ τὸ λογισμῶν